

Sygn. akt: I C 416/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 września 2018 roku w C.

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. S. (poprzednie nazwisko W.)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 416/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej K. S. (poprzednie nazwisko W.) kwoty 981,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwana w dniu 30 maja 2014 roku zawarła W..pl (...). z o.o. umowę nr (...), na podstawie której wierzyciel pierwotny przekazał pozwanej środki pieniężne w wysokość i na zasadach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania nie zwróciła pobranych środków pieniężnych w terminie przewidzianym w umowie, w wyniku czego wierzyciel pierwotny skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i wypowiedział pozwaną umowę, a kwota należności głównej stała się w całości wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

W dniu 1 grudnia 2017 roku wierzyciel pierwotny zawarł z (...) (...) z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji, której przedmiotem była wierzytelność względem pozwanej, K. S. (poprzednie nazwisko W.)

Pozwana K. S. (poprzednie nazwisko W.) nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie w dniu 4 września 2018 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień, ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności.

W dniu 4 września 2018 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 maja 2014 roku wierzyciel pierwotny W..pl (...). z o.o. zawarł z pozwaną K. S. (poprzednie nazwisko W.) umowę pożyczki nr (...), na podstawie której wierzyciel pierwotny przekazał pozwanej środki pieniężne w wysokość

i na zasadach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania nie dokonując na rzecz pożyczkodawcy płatności w terminach i wysokościach wskazanych w umowie wobec czego skorzystał on z przysługującego mu uprawnienia i wypowiedział pozwaną umowę, a kwota należności głównej stała się w całości wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

dowód: ramowa umowa pożyczki wraz z załącznikami; k. 42-54, wniosek o przyznanie limitu i wydanie karty kredytowej k. 22-24,

W dniu 1 grudnia 2017 roku W..pl (...). z o.o. z siedzibą w W. zawarł z (...) (...) z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji, w której jako przedmiot przelewu wymieniono m.in. wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu przeciwko dłużnicy K. S. (poprzednie nazwisko W.).

dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami z dnia 1/12/2017r., k. 17-38.

Powód wystosował do pozwaną zawiadomienie o nabyciu przysługującej W..pl (...). z o.o. z siedzibą W. wierzytelności wobec pozwaną oraz wezwał ją do zapłaty całkowitego zadłużenia w kwocie 970,38 zł.

dowód: zawiadomienie o zmianie wierzyciela z dnia 1/12/2017 roku, k. 39 wezwanie do zapłaty z dnia 13/12/2017r. k. 40

Sąd zważył co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwana K. S. (poprzednie nazwisko W.) nie stawiała się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, zaistniały więc przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwaną przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwaną, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia

sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie były zasadniczo bezsporne. Kwestią nie budzącą w niniejszej sprawie wątpliwości był fakt, iż powoda i pozwaną łączyła umowa pożyczki oraz, że pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie dokonując na rzecz wierzyciela płatności w terminach i wysokościach wskazanych w umowie.

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenia z nabytej na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 1 grudnia 2017 roku zawartej W..pl (...). z o.o. z siedzibą w W., której przedmiotem była między innymi wierzytelność wobec pozwanej

Zgodnie z nowelizacją art. 117 k.c. poprzez dodanie z dniem 9 lipca 2018 roku § 2¹, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W związku z powyższym, to na sąd, racjonalny ustawodawca nałożył obowiązek badania terminu przedawnienia z urzędu, również co roszczeń zawisłych przed sądem przed dniem wejścia w życie przepisów nowelizacyjnych, gdyż zgodnie z art. 5 ust 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104) roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie nowelizującej.

W ocenie Sądu pomimo, iż powód nie wskazał terminu wymagalności roszczenia to z zgodnie z datą spłaty zaciągniętego zobowiązania określoną w umowie na dzień 15 września 2014 roku wierzytelność z tym dniem stała się w całości wymagalna. W związku z powyższym przedawnienie roszczenia wynikającego z przedmiotowej umowy nastąpiło z 16 września 2017 roku, zaś powództwo wytoczone zostało 22 marca 2018 roku (data stempla pocztowego), a zatem pozwana nie ma obowiązku zaspokojenia zobowiązania, nawet przy założeniu, że takowe faktycznie istnieje. Powód nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Nie dołączono do pozwu żadnych dokumentów na tę okoliczność.

Wskazać należy, iż w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.) a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu, przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2). Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi (§2¹). Podkreślić przy tym należy, że w myśl art. 513 § 1 k.c dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kwoty 981,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Terminy przedawnienia roszczeń majątkowych reguluje przepis art. 118 kc (stanowiący *lex generalis*), który wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia

okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone przez powoda bez wątpienia związane było z prowadzoną przez pożyczkodawcę działalnością gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Jak wynika z treści przepisu art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo wynikającym z właściwości zobowiązania. W doktrynie określa się wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. Stanowi to początek biegu przedawnienia.

Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art. 123 § 1 k.p.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że roszczenie wynikające z tytułu umowy pożyczki uległo przedawnieniu. W niniejszej sprawie umowa z wierzycielem pierwotnym zawarta została w dniu 30 maja 2014 roku. Do akt nie został dołączony żaden dokument wskazujący na wypowiedzenie zawartej umowy, pozwalający ustalić wymagalność dochodzonego roszczenia. Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W przedmiotowej sprawie wymagalność roszczenia wynika wprost z treści umowy gdzie wskazano termin spłaty zobowiązania na dzień 15 września 2014 roku. Wobec powyższego przyjąć należy, iż skoro powód nie wykazał żadnej daty wymagalności roszczenia, uległo ono przedawnieniu z dniem 16 września 2017 roku, czyli po upływie 3 lat od terminu spłaty zobowiązania. W tym miejscu podkreślić należy, że okoliczności faktyczne, wskazujące na termin wymagalności kwoty kapitału, winien wykazać powód, licząc się z ryzykiem oddalenia przez sąd powództwa wobec przedawnienia roszczenia. Powód winien załączyć do pozwu bądź do dalszych pism procesowych odpowiednie dokumenty, w świetle których Sąd mógłby ustalić precyzyjnie termin wymagalności roszczenia i ocenić czy roszczenie jest przedawnione, jeżeli powód chciałby wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne z twierdzenia, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. W związku z powyższym, biorąc pod uwagę dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, należało uznać, że roszczenie uległo przedawnieniu. Sąd zobligowany był bowiem do takiej oceny, w świetle dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a ich treść jest niewystarczająca do obalenia twierdzenia, iż roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Mając powyższe na uwadze trzeba stwierdzić, że trzyletni termin przedawnienia dochodzonego roszczenia upłynął przed wniesieniem pozwu, wobec czego Sąd z urzędu stwierdził przedawnienie roszczenia powoda zgodnie z nowelizowanymi z dniem 9 lipca 2018 roku przepisami Kodeksu cywilnego o przedawnieniu roszczeń.

W tym stanie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.

Wszystkie dotychczasowe koszty postępowania poniesione zostały przez stronę przegrywającą, dlatego wobec braku wniosku pozwanego w tym zakresie o kosztach nie orzekano w dalszym zakresie.